

Ján Adamus

4. veľkonočná nedeľa – rok B

Ježiš povedal: „Ja som dobrý pastier. Dobrý pastier položí svoj život za ovce. Nájomník a ten, čo nie je pastierom a ovce nie sú jeho, opúšťa ovce a uteká, keď vidí prichádzať vlka, a vlk ich trhá a rozháňa. Veď je nádenník a nezáleží mu na ovciach. Ja som dobrý pastier. Poznám svoje ovce a moje ovce poznajú mňa, ako mňa pozná Otec a ja poznám Otca. Aj svoj život položím za ovce. Mám aj iné ovce, ktoré nie sú z tohoto ovčince. Aj tie musím priviesť a budú počuť môj hlas; a bude jedno stádo a jeden pastier. Otec ma preto miluje, že ja dávam svoj život, a zasa si ho vezmem. Nik mi ho neberie, ja ho dávam sám od seba. Mám moc dať ho a mám moc zasa si ho vziať. Taký príkaz som dostal od môjho Otca.“

Jn 10, 11-18

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Štvrtá veľkonočná nedeľa v katolíckej Cirkvi je už mnoho rokov venovaná otázke kňazských povolání a vôbec otázke kňazstva. Na tento úmysel sa konajú mnohé modlitby, niekde sa usporadúvajú osobitné akadémie alebo sa konajú zbierky pre potreby seminárov, v ktorých sa budúci kňazi pripravujú na svoje povolanie. Preto aj my sa dnes chceme venovať danej problematike a k uľahčeniu celého rozjímania nám ako východisko môže poslúžiť mimoriadne pôsobivé a výstižné evanjelium, v ktorom Ježiš stavia do protikladu dvoch ľudí, ktorí sa majú venovať Božiemu stádu: dobrého pastiera a najatého strážcu.

Ježiš nezostáva iba pri tom, že ich opisuje, ale viac sa sústreďuje na ich činnosť a postoje. Poslucháčovi prichádza do cesty pokušenie, aby podľa obrazu najatého strážcu začal merať všetkých kňazov, ktorých pozná alebo s ktorými v živote prišiel do kontaktu. Otvorenými dlaniami a širokým náručím by chcel rozhadzovať okolo seba Božie parametre, pričom mu na myseľ i pretras prichádzajú najrozmanitejšie udalosti, skúsenosti alebo počuté „zaručené“ informácie. Kritizuje, že ten kňaz tam urobil to, tam zasa ono, ten v kostole povedal tak a iný inak, o jednom sa hovorí to a o druhom zasa iné... Skutočnosti sa neraz premiešavajú s otvorenou zlomyseľnosťou alebo snami, že aj tak by to mohlo byť, alebo, že tak to musí byť.

Menej, ak vôbec aspoň niekedy, začne sa rozprávať o modlitbe za kňazov a tiež o tom, že na

celom osude kňaza nesie popri ňom zodpovednosť aj dav veriacich, či už medzi nimi žije alebo nie. V

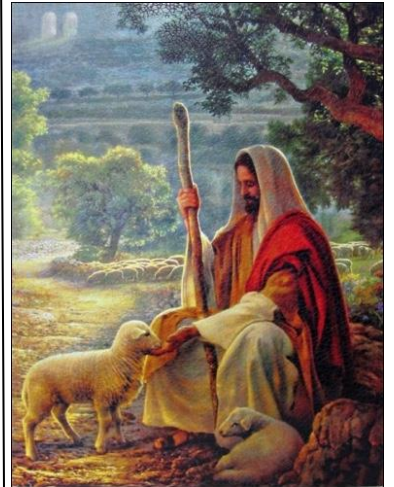
Novom zákone sa nám zachovala správa o zatknutí apoštola Petra kráľom Herodesom. Pred udalosťou o jeho prepustení, lepšie povedané vyslobodení z väzenia, je skrytá krátko, ale čo do obsahu hlboká veta: Petra teda strážili vo väzení, ale cirkev sa bez prespania modlíla k Bohu za neho. Týmto slovami sa opisuje účinnosť modlitby veriacich za svojho duchovného, ktorá mala svoj veľký úžitok. Tu sa natíska otázka, ktorú by sme si mali všetci položiť: Kedy som sa naposledy modlil za svojich kňazov, bohoslovcov, cirkevných predstavených, aby obstáli v skúškach a problémoch, ktoré na nich denne doliehajú? Začínajúc azda zdravím a končiac tým, že niekedy sa okolo nich tak spleťú problémy a udalosti, že sami nevedia ako ďalej. Kňaz má príkaz, ktorý iste aj dodržiava, že sa denne modlí za svojich veriacich aj za celý svet. Robí však toto aj veriaci ľud, aj keď k tomu nemá nejaké osobitné prikázanie alebo zákon? Možno niektorým znejú až smiešne neustále výzvy pápeža Františka, aby sa ľudia za neho modlili, ale on veľmi dobre vie, čo hovorí, prečo to hovorí a o čo prosí.

Každý človek, či už má, alebo nemá vieru, chcel by v kňazovi vidieť ideál človeka, ktorý sa dokonale ovláda, perfektne vystupuje, je vždy každému k dispozícii, vie sa o všetkom porozprávať, má na každého dost času... Ale nezišlo vám niekedy na um, že odkiaľ má kňaz to všetko nadobudnúť? Niektorí povie seminár, iný fakulta, zasa iný seba výchova... To všetko je pravda, to všetko viac alebo menej poznačí a ovplyvní kňaza. Lenže kňazskou vysviackou nezostane o nič menej človekom so všetkými chybami, slabosťami a sklonmi. Keby niekedy ľudia videli do života a okolností toho-ktorého kňaza, skôr by zložili ruky k modlitbe, ako hľadali kameň, ktorý do neho hodia.

Tieto slová nemajú za cieľ ospravedlňovať chyby kňazov, bohoslovcov, či iných zasvätených osôb. Raz, tak ako všetci ostatní, aj oni sa budú Bohu zodpovedať za každý svoj krok, slovo, skutok či myšlienku. Lenže ten istý Boh vezme na zodpovednosť aj veľkú rodinu veriacich, ako oni napomáhali modlitbou svojich kňazov, a ako sa usilovali im pomôcť riešiť ich problémy.

Spisovateľ Yvette Estienne, autor knihy Muž obety, vkladá do úst hlavného hrdinu, mladého kňaza Michala, toto vyznanie: Odkedy som farárom, mám ako nikdy predtým vedomie strašnej zodpovednosti, ktorou som vydaný do rúk Božej moci.

Som presvedčený, že prevažná väčšina kňazov má v sebe mnoho dobrej vôle. Pomôžte nám, prosím, svojou modlitbou, aby naša dobrá vôľa bola pevnejšia a stálejšia.

**Toto je pravý Boží deň,
žiariaci svetlom blaživým,
veď celý svet krv Kristova
zbavila jeho ťažkých vín.**

**On vrátil slepým svetlo, zrak
a hriešnym novú vieru vliat;
kto by sa musel strachom chvieť,
keď Pán i z lotra hriechy sňal?**

**Anjeli hľadia v úzase,
aký trest Kristus musel zniest';
a lotor pri ňom kajúci
má prísľub raja ešte dnes.**

**Obdivuhodné tajomstvo:
sám Boh si ľudské telo vzal,
by telo zbavil náказы,
aby hriech, vinu z ľudí sňal.**

**Môže byť niečo vzácnejšie,
keď milosť vinu zamení,
keď láska strávi, zničí strach
a v smrti život pramení?!**

**Ježišu, ty buď naveky
nám veľkonočnou radosťou,
pridruž nás k svojmu víťazstvu
znovuzrodených milosťou.**

**Tebe buď sláva, Ježišu,
ktorý si slávne z mŕtvych vstal;
Otcovi, Duchu Svätému
nech večne zuní pieseň chvál.
Amen**

4. Veľkonočná, Pč.

Slová otcov púšte

Opát Poimen vrazil: „Človek, ktorý iných poučuje, ale sám nerobí to, čo učí, podobá sa veľkému prameňu, ktorý umýva veci všetkých a napája všetkých, sám seba však nemôže umyť, lež má v sebe i nečistotu i páchnuce bahno.“

Ktorýsi brat prosil blahoslaveného Makaria, aby mu povedal slová, pomocou ktorých by mohol byť spasený. Starec mu povedal: „Treba utekať pred ľuďmi a sedieť v chyži a za hriechy neustále nariekať; a nado všetky čnosti je cvičiť tak jazyk ako aj žalúdok.“

Keď išli dvaja bratia z Tebaidy predávať plátno, povedali si: „Pri tejto príležitosti navštívime blahoslaveného Arzenia.“ Keď prišli k jeho jaskyni, oznámil mu to jeho učeník Daniel. On však mu povedal: „Choď, synu, prijmi ich a poslúž im; mňa však nechaj hľadať do slávy nebies; a ich prepustiť, nech odídu, lebo moju tvár nevidia.“

Zhromaždení svätí otcovia prorokovali o poslednom pokolení, z ktorých zvlášť jeden, menom Skvirión, povedal: „My doposiaľ plníme Božie príkazy.“ Pýtali sa ho iní otcovia a povedali: „Čo tí, ktorí prídu po nás?“ A on odvetil: „Tak napolovicu budú plniť Božie príkazy a hľadať večného Boha.“ A svätí otcovia sa pýtali: „Tí, čo prídu po nich, čo budú robiť?“ Odvetil: „Ľudia toho pokolenia nebudú sa starať o Božie príkazy a zabudnú na Božie nariadenia.“

Keď prišli kedysi Mazikovia do sketskej púšte a pobili mnohých otcov, opát Poimen s iným opátom, starším ako on, menom Nub, a s inými piatimi otcami odtiaľ utiekol a prišiel na miesto Terenuti; tam našli opustený kostol a ostali v ňom spolu sedem dní, kým by sa nerozhodli, kde bude každý z nich bývať v Egypte. Vtedy im povedal opát Nub: „Tento týždeň nech každý ostane sám so sebou a s druhým nech nehovorí.“ A tak urobili. A bola v tom chráme socha nejakej modly. Opát Nub však vstal ráno a kameňoval ju a večer zasa prišiel k nej a hovoril jej: „Zhrešil som, odpusť mi.“ A cez celý týždeň robil takto. V sobotný deň, keď sa spolu zišli, povedal mu opát Poimen: „Čo si to stváral celý týždeň, keď si ako veriaci človek vrazil modle: Odpusť mi?“ Odvetil mu starec: „Pre vás som to robil. Povedz mi, či sa modla hnevala alebo či prehovorila niekedy, keď som ju kameňoval? A keď som prosil o odpustenie, či sa vyvyšovala alebo chválila?“ Opát Poimen mu odvetil: „Vôbec nie.“ Tu povedal starec: „Bratia, sme tu siedmi; ak teda chcete, aby sme ostali spolu, nech je nám táto modla príkladom, aby sa nehneval ten, ktorý bol urazený, ani aby sa nepýšil a nevyšoval, keď ho prosia o odpustenie. Ak sa vám to nepáči, nech ide každý, kde chce.“ A oni sa vrhli na zem a odvetili, že budú tak robiť, a tak ostali tam po mnoho rokov s veľkou pokorou a trpezlivosťou. V noci štyri hodiny spali, štyri spievali žalmy a štyri pracovali; vo dne zasa až do šiestej hodiny pracovali, potom až do deviatej čítali; a potom si pripravili jedlo, keď nazbierali akési zeliny.

Metod Lucký OFM „Slová otcov púšte“

Nedeľa Dobrého Pastiera:

Dnes je Nedeľa Dobrého Pastiera.

Popoludní o 14:00 hodine bude pobožnosť a modlitby za nové kňazské povolania.

Dnes po sv. omšiach je zbierka na seminár.

Birmovanci:

V piatok 26. apríla je o 18:30 hodine sv. omša a potom na fare katechéza.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 176 – 202.

Sväté omše po Štvrtej Veľkonočnej nedeli - (B)

22.IV. pondelok

18:00 Za † Jozefa a Pavlínu Halešových

23.IV. utorok

18:00 Za † Bernardínu Kovačovskú a ostatných † z rodiny

25.IV. štvrtok

18:00 Za † Fridricha a Máriu Bilčíkových

26.IV. piatok

18:30 Za † Olgu Polakovičovú (1. mesiac od smrti)

27.IV. sobota

08:00 Za † Celestína

28.IV. 5. Veľkonočná nedeľa

08:00 Za † Vieroslava Jurčoviča

Lektori: Pešková Macáková

11:00 Za † Františka Ochabu (1. mesiac od smrti)

Lektori: Hajičková Šustová

Liturgický kalendár

22.IV. pondelok sv. Kondrát

23.IV. utorok sv. Vojtecha, biskupa a mučeníka Sp

24.IV. streda sv. Juraja, mučeníka Esp

25.IV. štvrtok sv. Marka, evanjelistu Sviatok

26.IV. piatok sv. Kétus, pápež

27.IV. sobota sv. Zita, panna a služobnica

Slovo na dnes

Neboj sa

Môže sa nám stať, že aj po tom všetkom, čo sme si povedali, budeme sa stále cítiť ako kábel bez elektriny. Je to jasný znak, že nadišiel čas vziať do rúk priamo Písmo. Zapojiť do siete nás môže a chce Duch Svätý. A vie to urobiť v hociktorom zlomku sekundy. No nezlaknime sa, ak nás niečo z Písma prípadne aj „kopne“. Stačí si spomenúť, akými silnými výzvami Pán navštevoval veľké osobnosti dejín spásy a zároveň ich povzbudzoval, aby sa nebáli:

Neboj sa, Abrahám, svojej slabosti: vo viere sa staneš otcom nového národa. Otvor svoje srdce, neboj sa, bude s tebou:

Neboj sa Mojžiš, ak nebudeš vedieť, čo máš povedať, pretože hlas nášho Pána bude hovoriť cez teba. Otvor svoje srdce, neboj sa, bude s tebou.

Neboj sa, Mária, lebo si našla milosť u svojho Boha, ktorý sa ti daruje. Otvor svoje srdce, neboj sa, bude s tebou.

Neboj sa, Jozef, zobrať si Máriu, pretože v nej Boh zavŕši tajomstvo svojej lásky. Otvor svoje srdce, neboj sa, bude s tebou. Peter, neboj sa, ak si Pán vybral tvoju úbohú vieru, aby presvedčil svet. Otvor svoje srdce, neboj sa, bude s tebou.

Všetky veci sa musíme učiť postupne, a tak je to aj s čítaním Písma. Najlepšie sa ho naučíme čítať čítaním. Ktosi spočítal, že v celom Písme má Pán pre svojich približne na každý deň v roku povzbudenie, aby sa nebáli. Áno, o tomto je Biblia: aby sme mali odvahu, chuť, silu i radosť byť Otcovými deťmi. A bratmi a sestrami medzi sebou navzájom. Aké k nej zaujmeme stanovisko?

Ja ťa chcem, Pane, odteraz spoznávať a prijímať vo Svätom písme, v tvojom liste pre mňa. Amen.

Doteraz sme hovorili o čítaní Písma skôr z tej vonkajšej, formálnej stránky. No jeho čítanie má enormný dosah na náš vnútorný, duchovný život. Napríklad čítanie Písma nás môže zachrániť pred formalistickou modlitbou alebo lacnými pobožnosťami. A, samozrejme, pred pokušením zanechať modlitbu, keď sa nám v nej nebude dariť. Lebo ak budeme verne čítať Božie slovo, duša určite zatúži modliť sa. Tak inak, novým spôsobom, z hĺbky našej ozajstnosti. Je to niečo také, ako keď sa po intenzívnom pracovnom týždni ocitneme pred vystavenou Sviatosťou. A vtedy treba pri čítaní spomaliť, dokonca sa zastaviť. Viac si to rozoberieme v ďalšej časti nášho spoločného uvažovania.

Už no prvých stránkach Biblie

ČÍTAME, že človeku nie je dobre samému. No aj keď je každá dobrá kniha priateľom človeka - a o čo viac to musí platiť o Biblii! -, predsa len ešte stále to nie je ono. A preto, ak sme doteraz čítali Bibliu a o Biblii individuálne, čo keby sme si našli niekoho blízkeho, s kým sa pustíme do jej súvislého čítania? Od začiatku do konca. Čiže niekoho, s kým si budeme môcť prečítané konfrontovať a porozprávať sa. Lebo ani Písmo nie je pre osamelého človeka. Je aspoň pre dvoch.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Môže mať kresťan depresiu?

Môže mať kresťan depresiu, prežívať psychické ťažkosti? Môže smútiť? Veľmi ma prekvapil článok v jednom farskom kresťanskom časopise, kde autor vysvetľoval, že kresťania nemôžu mať depresiu,

pretože evanjelium - radostná zvesť - je liekom na všetko. Uvedomil som si, ako málo autor pozná srdce človeka. Lebo v otázkach by sme mohli pokračovať ďalej: Môže mať kresťan chrípku? Môže si zlomiť nohu? Môže kresťana rozbolieť hlava?

K životu človeka na tejto zemi skrátka patria aj choroby, ťažkosti, kríž. My ľudia sme stvorení na Boží obraz, no zároveň sme krehkí a zraniteľní. Skúsme si premeditovať štvrtý spev o Pánovom služobníkovi v KNIHE PROROKA IZAIÁŠA (53, 3-4), ktorý nás vŕhne do tajomstva utrpenia Božieho Syna: „Opovrhnutý a posledný z ľudí, muž bolestí, ktorý poznal utrpenie, pred akým si zakrývajú tvár, opovrhnutý, a preto sme si ho nevážili. Vskutku on niesol naše choroby a našimi bôľmi sa on obťažil, no my sme ho pokladali za zbitého, streťaného Bohom a pokoreného.“ Taký je Boží Syn, nič z našich bolestí a ťažkostí mu nie je cudzie. V Getsemanskej záhrade prepadá Ježiša úzkosť, osamelosť. Začína sa prehlbovať jeho vnútorné utrpenie, až tak, že sa potí krvou a volá: „Abba, Otče! Tebe je všetko možné. Vezmi odo mňa tento kalich...“ (Mk 14, 36) A na kríži dokonca vykrikuje: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“

Mnohých ľudí v súčasnosti trápia depresie. Carl Gustáv Jung ponúka zaujímavú metaforu. Prirovnáva depresiu k dáme oblečenej v čiernom. Keď zaklope na dvere nášho vnútra, nemáme pred ňou panikáriť ani ju potláčať, máme jej otvoriť a dovoliť vstúpiť. Dialóg s depresiou nám totiž môže pomôcť, na niečo kľúčové nás upozorniť. Azda potrebujeme zmeniť postoj k sebe, byť miernejší, zaobchádzať so sebou zdravšie a jemnejšie. Keď si preťažíme ruku, začne bolieť. Signál, že potrebuje oddych. Ak si preťažíme vnútro, tiež začne „bolieť“ a upozorní na seba. Možno našu depresiu vyvolalo nesmierne vyčerpanie, strata alebo neistota. Depresia ukrýva hlbší zmysel, ktorý by sme bez nej možno v živote nespoznali. Zapríčiniť ju môže aj perfekcionizmus, snaha naplňať predstavu bezchybného rodiča, kňaza, vychovávateľa... Vtedy sa stáva výzvou zaobchádzať so sebou ľudskejšie, naučiť sa prijať, že nie všetko sa dá zvládnuť tak, ako by sme chceli. K životu patrí aj krehkosť. Až v nebi bude všetko ideálne. Niekedy sú na zvládnutie depresie potrebné dokonca lieky.

Ak sme už začali dialóg s depresiou, treba sa s ňou zmieriť. Nie je to vôbec ľahké, keď nás obklopuje temnota, keď sa cítime opustení aj samotným Bohom, keď sa nachádzame akoby v tuneli a východ je v nedohľadne. Dokážeme sa s depresiou zmieriť, ak v nej nájdeme zmysel. Azda nám pomôže rozbiť ilúzie, ktoré máme o sebe a svojom živote, poopraviť prehnane očakávania, ktoré sme si naložili s dobrým úmyslom, alebo vymaniť sa z nezdravých vzorcov správania. Ak sa neuzavrieme pred novými výzvami, pukne aj pancier, ktorý sme okolo seba vybudovali, a tak sa dokážeme pomaly otvoriť svojmu najhlbšiemu ja, spoznať obraz, ktorý si o nás vysnil Boh. Vďaka depresii môžeme lepšie porozumieť sebe, ľuďom okolo nás a niekedy i Bohu. Začnú sa nám ukazovať možnosti, ku ktorým sme boli doteraz slepí. Nový uhol pohľadu neraz prinesie i nové pocity. Aj v tme môžeme zažiť, že sme v Božích rukách, že milujúci Boh v nás túži prebývať. Tu je dôležité mať človeka, ktorému dôverujeme, aby mohla vzniknúť nádej. Môže to byť kňaz, psychológ, niekto blízky.

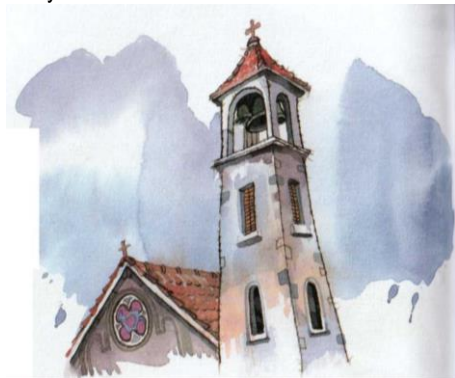
Človek sa na svojej krížovej ceste môže stať citlivejším, empatickejším, rozumie ťažkostiam iných. Niekedy možno nevládzeme získať nadhľad nad problémom, ktorý nás pohlcuje, choroba sa môže javiť nad naše sily a niekedy je potrebná odborná pomoc spojená s duchovným sprevádzaním, so zázemím modlitby. Ani v takých chvíľach však nie sme sami, je tu Boh, ktorý nás vedie; i pomáha nám kráčať. Ťažké dni majú svoju hodnotu, tak ako Golgota má miesto vo vykupiteľskom pláne spásy. Neexistuje veľkonočné tajomstvo bez kríža. Bolest' a utrpenie sa stávajú výzvou ešte väčšmi sa primknúť k Pánovi. A Pán nám pomáha, aby sme nezostali uväznení v tme, učí nás, ako aj cez chorobu alebo iné ťažkosti objavovať hlbší zmysel, **ako to všetko obetovať za druhých.**

Marian Husár „A teraz čo?“

Na minútku

PREČO ZVONIA ZVONY

V jednom veľkom meste mali krásny kostol. Vedľa kostola sa týčila zvonica. V nej boli zvony, o ktorých sa hovorilo, že sú najkrajšie a najhlasnejšie na celom svete, no ich zvonenie nikto živý nepočul. Rozozvučali sa len na Štedrý večer a až vtedy, keď bol na oltári položený najväčší a najkrajší darček pre malého Ježiška. Žiaľ, mnoho rokov nik neprinesol taký veľkolepý dar, aby si zaslúžil počuť hlahol veľkých zvonov.

Napriek tomu sa vždy na Štedrý večer zišlo k oltáru mnoho ľudí, snažili sa prekonať jeden druhého a vymýšľali čoraz veľkolepejšie dary.

V dedinke pomerne ďaleko od mesta býval Pedro so svojim bračekom.

Dopočuli sa o slávnych vianočných daroch a celý rok plánovali, ako sa zúčastnia na veľkej a okázalej ceremónii a na polnočnej svätej omši.

Ráno pred Vianocami, keď na svitaní padali prvé snehové vločky, vydali sa Pedro s bračekom na cestu.

Na súmraku už boli pred bránami mesta, keď na zemi pred sebou zbadali ženu. Bola taká unavená a chorá, že nevládala stáť a ležala v snehu. Pedro si kľakol a pokúšal sa zdvihnúť ju, no nepodarilo sa mu to.

„Nezvládnem to, braček," riekol Pedro. „Je príliš ťažká. Ďalej musíš ísť sám."

„Ja? Sám?" zvolal braček. „Ale veď takto nebudeš na vianočnej slávnosti."

„Inakšie sa to nedá," povedal Pedro. „Táto úbohá žena zmrzne, ak ju tu necháme. Zostanem tu a postarám sa o ňu, kým sa omša neskončí. Vezmi si túto striebornú mincu a polož ju na oltár. Je to môj dar pre Ježiška. A teraz choď, ponáhľaj sa!" A kým sa chlapča náhlilo do kostola, Pedro žmurkal očami, aby zadržal slzy sklamania, ktoré sa mu drali z očí. Potom podložil ruku pod hlavu úbohej ženy, ktorá slabo zastonala, a pokúsil sa na ňu usmiať. „Vydržte, pani," prihovril sa jej, „o chvíľu iste niekto príde."

Slávnosť vo veľkom kostole bola nádherná ako ešte nikdy! Postupne sa na oltári hromadili prekrásne dary zo zlata, striebra, slonoviny, koláče od výmyslu sveta, maľované látky a brokáty. Ako posledný kráčal veľkou loďou kráľ sprevádzaný šumením hodváb a cenganím mečov. V rukách niesol kráľovskú korunu vykladanú vzácnymi kameňmi.

Dnes iste zaznejú veľké zvony!" šepkali ľudia. Kráľ položil skvostnú korunu na oltár. V chráme nastalo hlboké ticho. Všetci zadržali dych a napínali sluch, aby začuli hlahol zvonov. Počuli však len zvyčajné hvízdanie vetra. Procesia sa skončila a zbor sa chystal zaspievať záverečný hymnus," keď zo zvonice zaznel úžasný

hlahol zvonov. Bol to ten najkrajší zvuk, aký kto kedy počul. Zástup na chvíľu ustrnul. Potom všetci spolu obrátili pohľad k oltáru, aby zistili, aký nádherný dar to zobudil zvony z dlhého mlčania. Uvideli však len malého bračeka, ktorý sa ticho prešmykol do chrámu, aby na oltár položil Pedrovu striebornú mincu.

Chodte a naučte sa, čo to znamená: Milosrdenstvo chcem, a nie na obeť."

Ježiš

Bruno Ferrero „Vždy pride ďalší deň"

Zamyslenia

PRAMEŇ MILOSRDENSTVA

Láska, ktorej zdrojom je Boh, sa podobá prameňu vyvierajúcemu z hlbín: jeho prúd neprestáva plynúť.

Sv. Izák Sýrsky

Lia Cerrito napísala krásne slová: „Z Božích slz sa rodia svätci nehy a milosrdenstva." Čitateľ-teológ už isto vyskakuje: „Čo je to za blud?! Prvotriedny antropomorfizmus! Boh predsa nemá nijaké slzy, Boh neplače!"

To je síce pravda, keď však vnímame Božie slzy ako básnický opis Božieho milosrdenstva, objaví sa nám veľmi dôležitá súvislosť: ľudské milosrdenstvo sa rodí z milosrdenstva Božieho. O tom hovorí s odzbrojujúcou jednoduchosťou svätý Silván z Athosu: „Pán je milosrdný, a Duch Svätý nám dá silu, aby sme aj my boli milosrdní. Duch Svätý naučí človeka nevýslovnej láske k druhým ľuďom a súcitu ku všetkým chybujúcim."

Naozaj nie je možné opravdivo sa otvoriť Bohu, a „nenakaziť sa" jeho milosrdenstvom, otvoriť sa Kristovi, a neprijať jeho Ducha. Preto Ježiš povedal: „Ak je niekto smädný a verí vo mňa, nech príde ku mne a nech pije. Ako hovorí Písmo, z jeho vnútra potečú prúdy živej vody" (Jn 7, 37 - 38). Apoštol Ján vzápätí dodáva: „To povedal o Duchu, ktorého mali dostať tí, čo v neho uverili." (Jn 7,39)

Mnohí vyhľadávajú skúsenosť s Duchom Svätým a domnievajú sa, že spočíva v prežití niečoho zvláštneho, vo zvláštnych príjemných pocitoch. Môže byť, ak dá Boh; podstatou pôsobenia Ducha v našom srdci však nie je vyvolávať príjemné pocity, ale vzbudiť a živiť lásku k Bohu a človeku. „... lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali," ako píše apoštol Pavol (Rim 5,5).

Preto tiež kritériom toho, či niekto je, alebo nie je plný Ducha, nie sú mimoriadne pocity ani prítomnosť chariziem, ale ovocie Ducha. Na prvom mieste láska. No nie tá naša vypotená a značne obmedzená ľudská láska, ale láska bez hraníc, ktorej zdrojom je sám Boh. Skutočnú lásku môžeme načerpať len u neho. A dobrá správa je v tom, že Božie milosrdenstvo je ako bohatý prameň spodnej vody, ktorý nikdy nevysychá, ako píše Izák Sýrsky: „Láska, ktorej zdrojom je Boh, sa podobá prameňu vyvierajúcemu z hlbín: jeho prúd neprestáva plynúť."

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve"

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku